

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.H.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č.j. **OD 1240/13-3/67.1/13277/Rg**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 1. 2014, č.j. OD 1240/13-3/67.1/13277/Rg, se pro vady řízení z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n uhradit krukám právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2014, č. j. OD 1240/13-3/67.1/13277/Rg, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále též jen „magistrát“) ze dne 23. 10. 2013, č.j. 82639/2013, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 300/2013 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), v příčinné souvislosti s porušením § 18 odst. 4 tohoto zákona, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 5

téhož zákona uložena pokuta 6 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců; současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ v čase ■■■ hodin v obci ■■■ na ulici ■■■ jako řidič motorového vozidla zn. ■■■, RZ ■■■, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 40 km/h (naměřená rychlost byla 93 km/h, po odečtu možné odchylky měření byla rychlost stanovena na 90 km/h).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že měření prováděné certifikovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C považuje za zcela zákonné a v souladu s návodem k obsluze uvedeného zařízení. Odkázal na videozáznam z projednávání přestupkového jednání žalobce na místě přestupku a zdůraznil, že žalobce provedené měření ani naměřenou rychlost jízdy nezpochybňoval, pouze se snažil přesvědčit zakročující strážníky k vyřízení svého přestupku na místě pokutou. Překročení uvedené rychlosti jízdy žalobce nezpochybňoval ani při ústním jednání a nevyužil ani možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Analýzu provedeného měření vypracovanou zástupcem žalobce v odvolání žalovaný nepřijal. Uvedl, že silniční radarový rychloměr je plně automatizované zařízení, které dle listin založených ve spise pracuje plně automaticky, z čehož vyplývá, že obsluha předmětného rychloměru tento uvede pouze do činnosti, zadá údaje potřebné k měření rychlosti, jako jsou například směr, stanoviště, místo měření, rychlostní limit a údaje o to, kdo řízení nastavil. Další činnost rychloměru je plně automatická včetně stanovení odklonu osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel (22°). Pokud se hodnota kmitočtu během průjezdu měřeného vozidla úsekem stanovené délky neliší od průměrné hodnoty o více než stanovenou chybu měření, je měření považováno za správné. V opačném případě je měření anulováno. V daném případě měření anulováno nebylo, proto je správné.

II. Žalobní námitky

Žalobce zpochybnil závěr o spáchání přestupku, neboť dle jeho názoru nebylo prokázáno, že vozidlo řídil rychlostí 90 km/hod. Tvrdil, že žalovaný odmítl provést důkaz matematickým výpočtem za účelem prokázání, že úhel měření rychlosti neodpovídá úhlu měření, který je nutné zachovat proto, aby měření odpovídalo laboratorním podmínkám státní zkušebny, a který je uveden v návodu k použití jako závazná podmínka měření. Namítal také, že neměl možnost seznámit se s návodem k obsluze měřicího přístroje a správní orgány nezkoumaly, zda bylo měření provedeno v souladu s postupem uvedeným v tomto návodu. Skutečnost, že rychloměr má automatizované měření a pracuje plně automaticky, nemůže sama o sobě vyvrátit chybu v nastavení přístroje, který přístroj nerozpozná. Žalobce dále namítal, že v úředním záznamu o přestupku absentuje GPS souřadnice a nelze tedy objektivně zjistit, kde přesně bylo měření provedeno. Správní orgány vycházely pouze z oznámení o přestupku a úředního záznamu o přestupku, které však nejsou přípustnými důkazy. Fotografický záznam o přestupku je dle žalobce důkazem deformovaným, neboť fotografie nebyla ohledána způsobem předjímaným v zákoně, stejně jako kamerový záznam na CD nosiči. Žalobce odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82. Dle žalobce mohlo dojít k falzifikaci důkazů, neboť k fotografiím mohou být v automatickém či manuálním režimu přiřazeny jiné údaje o rychlosti. Žalobce popíral, že by jel naměřenou rychlostí. Zdůrazňoval, že správní orgány

jsou povinny v řízení i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, je proto nerozhodné, co žalobce k věci uvedl na místě spáchání přestupku. Závěrem žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly při stanovení výše ukládané sankce ke kritériím uvedeným v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné. Ze všech výše uvedených důvodů označil žalobce rozhodnutí za nezákonné a navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou pouze rozvedené argumenty uplatněné již v odvolání. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

III. Rozhodnutí krajského soudu

Zdejší soud žalobu rozsudkem ze dne 10. 4. 2015, č. j. 58 A 3/2014 - 28, zamítl. V rozsudku se zabýval otázkami vztahujícími se k určení rozsahu, v jakém správní orgán zjišťuje skutečnosti, které jsou nutné pro vydání správního rozhodnutí a požadavky na jeho odůvodnění. S odkazem na § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zdejší soud konstatoval, že správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu. Správní orgán není povinen akceptovat všechny důkazy navržené účastníkem řízení (je třeba provést jen ty relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné), avšak musí přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč takové důkazy provedeny nebudou. Zdejší soud považoval za zřejmé, proč správní orgány v nyní posuzované věci považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné a nevzbuzující pochybnosti, a to s poukazem na výstup ze silničního rychloměru, platný ověřovací list radaru a osvědčení o způsobilosti k jeho ovládání zasahujícím policistou, kamerový záznam na CD nosiči z místa přestupku a protokol o výslechu svědka. Zdejší soud aproboval argumentaci žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že silniční radarový rychloměr jeho obsluha (v daném případě proškolená) uvede pouze do činnosti a zadá údaje potřebné k měření (například směr, stanoviště, místo měření, rychlostní limit a údaje o obsluze); další činnost rychloměru je již plně automatická, včetně stanovení odklonu osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel, přičemž nedodržení požadovaného úhlu měření by mělo za následek anulování měření. V nyní posuzované věci však k anulaci nedošlo, proto je chybnost měření objektivně vyloučena (při zohlednění možné odchylky ± 3 km/h), proto zdejší soud považoval provádění dalších žalobcem navrhovaných důkazů za nadbytečné. K výpočtu úhlu prováděného měření předloženému v odvolání zdejší soud konstatoval, že na účinné zpochybnění výsledku měření by musela být zcela nepochybným způsobem identifikována vzájemná pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti, což pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze.

IV. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Proti shora označenému rozsudku zdejšího soudu podal žalobce včas kasační stížnost. Při přezkumu napadeného rozsudku vzal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 - 41, za rozhodné, že již v rámci správního řízení, a to v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, žalobce zpochybnil validitu klíčového důkazního prostředku - údajů o naměřené rychlosti, poskytnutých rychloměrem. Namítal, že při měření nebyl dodržen předepsaný úhel mezi rychloměrem a měřeným vozidlem, pod nímž má být měření (dle návodu k obsluze) prováděno, přičemž na podporu svých tvrzení nabídl jako důkaz matematický výpočet tohoto úhlu, vycházející z fotografie měřeného vozidla v době provedení měření. Upozornil, že při nedodržení předepsaného úhlu měření může dojít k výraznému zkreslení naměřené rychlosti vozidla.

Dle Nejvyššího správního soudu zdejší soud sice vycházel z teoretických principů fungování příslušného silničního rychloměru, založených ve správním spise, avšak tyto podklady nejsou nijak ověřené, proto na nich nelze postavit nezpochybnitelný závěr o správnosti předmětného měření.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že mu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, AD9, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, respektive mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Příložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři Záznam o přestupku), lze ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zdejší soud pochybil, pokud žalobcem navrhovaný důkaz odmítl pro jeho neprůkaznost a neschopnost zpochybnit výsledky dokazování, z nichž vycházely správní orgány.

V. Právní posouzení

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu a z hlediska námitek žalobkyně; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), jakož i právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Po provedeném řízení dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu je třeba, aby žalovaný dokazování doplnil. Dokazování lze doplnit jednak provedením důkazu, kterým by bylo prokázáno, zda nedodržení stanoveného úhlu měření vede (z technické podstaty rychloměru) vždy k anulaci měření (tedy i k absenci fotografie měřeného vozidla s údaji o naměřené rychlosti), případně věcným vyhodnocením technického výpočtu úhlu měření, předloženého zmocněncem žalobce Ing. Jarošem již v rámci přestupkového řízení; pro posouzení jeho relevance se nabízí ověření užitých vstupních údajů (vynesených z fotografie vozidla stěžovatele) výše zmiňovanou technickou pomůckou výrobce rychloměru.

K dalším žalobním námitkám soud uvádí, že tyto lze vypořádat až v okamžiku, kdy

bude postaveno najisto, že výsledky dokazování, z nichž vycházely správní orgány, jsou nezpochybnitelné.

V návaznosti na uvedené tak soudy nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

Soud o žalobě rozhodl bez jednání, když napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.)

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Za tyto náklady je nutno považovat odměnu za dva úkony právní služby na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, dva režijní náklady podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč; to vše včetně DPH ve výši 21 % činí částku 8 228 Kč. K tomu soud přičetl uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy za řízení před krajským soudem náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč.

Vzhledem k tomu, že věc byla projednávána v rámci kasačního řízení, kde byl žalobce rovněž úspěšný, je povinností soudy rozhodnout v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. i o nákladech vzniklých v řízení před Nejvyšším správním soudem. Žalobce byl v daném řízení zastoupen stejným právním zástupcem jako v řízení před krajským soudem, proto zdejší soud považoval za oprávněné náklady odměnu za jeden úkon právní služby na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč (podání kasační stížnosti), jeden režijní náklad podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč; to vše včetně DPH ve výši 21 % činí částku 4 114 Kč. K tomu soud přičetl uhrazený soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. Celkem tedy za řízení před Nejvyšším správním soudem náleží žalobce náhrada nákladů řízení ve výši 9 114 Kč.

Celková výše náhrady nákladů řízení před soudy tak činí 20 342 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit uvedenou částku v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce, který žalobce zastupuje.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost je však nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a)].

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. července 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně